

SIEVIETES JĒZUS KALPOŠANĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 1:39-55; 2:36-38; 7:11-17, 36-50; Rom. 10:17; Lūk. 8:1-3; 18:1-8.

ATMIŅAS PANTS:

“Ticībā uz Jēzu Kristu jūs visi esat Dieva bērni. [...] Tur nav ne jūda, ne grieķa, tur nav ne verga, ne brīvā, tur nav ne vīrieša, ne sievietes – jūs visi esat viens Jēzū Kristū.” (Gal. 3:26-28).

Lūkas evaņģēliju reizēm sauc par “sieviešu evaņģēliju”, jo vairāk nekā jebkurā citā lasām, cik uzmanīgs Jēzus bija pret sieviešu vajadzībām un kā sievietes bija iesaistītas Viņa kalpošanā.

Jēzus laikā, kā tas ir arī dažās mūsdienu kultūrās, sievietes netika uzskatītas par vienlīdzīgām. Daži jūdu vīrieši tajā laikā pateicās Dievam, ka viņi nav radīti kā vergi, pagāni vai sievietes. Grieķu un romiešu sabiedrībā reizēm pret sievietēm izturējās vēl sliktāk. Romiešu kultūra attīstīja visatļautību līdz gandrīz neierobežotai izlaidībai. Vīrietim bieži bija sieva tikai tāpēc, lai radītu likumīgus bērnus, kas mantos viņa īpašumu. Savām grēcīgajām izklaidēm viņam bija blakussievas.

Apstākļos, kur pret sievieti izturējās tik slikti, Jēzus atnesa labo vēsti, ka sievietes patiešām ir Ābrahāma meitas (sk. Lūk. 13:16). Cik laimīgas dzirdēt bija tā laika sievietes, ka Jēzū viņas ir Dieva bērni un Dieva acīs viņām ir tāda pati vērtība. Šodien vēsts visu tautu sievietēm paliek tā pati: mēs visi esam viens Jēzū Kristū – gan sievietes, gan vīrieši.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. maijā.

Sievietes, kas gaidīja Jēzus nākšanu

Tikai Lūka ziņo par šo sieviešu reakciju uz kosmiskās vēstures brīnumu: ka Dieva Dēls pieņēma cilvēka miesu, lai piepildītu Tēva glābjošo misiju un piepildītu Viņa tautas cerību uz Mesiju. Lai gan šīs sievietes līdz galam nesaprata, kas notika, viņu vārdi un reakcija uz šiem pārsteidzošajiem notikumiem atklāja viņu ticību un Dieva darbu apbrīnošanu.

Izlasi Lūk. 1:39-45, sarunu starp Elizabeti un Mariju. Ko Elizabete pasaka tādu, kas atklāj, ka viņa, kaut arī ne līdz galam, tomēr saprot lielos notikumus, kam jānorisinās? _____

_____

_____

Pēc Elizabetes runas izteicās Marija ar saviem vārdiem (Lūk. 1:46-55). Šie vārdi, ko bieži dēvē par dziesmu, ir pilni ar fragmentiem no Vecās Derības, apliecinot, ka Marija bija nodevusies Rakstu pētniece un līdz ar to atbilstoša māte Jēzum. Marijas dziesma ir sakņota ne tikai Rakstos, bet dziļi viņas attiecībās ar Dievu. Starp viņas dvēseli un viņas Kungu, kā arī starp viņas ticību un Ābrahāma cerību, ir radusies līdzība.

Izlasi Lūk. 2:36-38. Kādas svarīgas patiesības ir iznestas gaismā stāstā par Annu templī? _____

_____

_____

Gaidošā cerība atrod savu piepildījumu Jēzū. Kāda veca atraite atzina brīnumu, un no tā laika viņa par savu neatliekamo misiju padarīja Glābēja pasludināšanu visiem, kas nāca uz templi. Viņa kļuva par pirmo sievieti evaņģēlisti.

Mēģini iedomāties sieviešu izbrīnu un pārsteigumu, redzot notikumu attīstību. Ko mēs varam darīt, lai savās sirdīs uzturētu dzīvu lielo patiesības brīnumu, ko mēs esam aicināti pasludināt? _____

_____

_____

Sievietes un Jēzus dziedinošā kalpošana

Izlasi Lūk. 7:11-17 stāstu par Nainē notikušo brīnumu. Šī sieviete, zaudējusi vīru un nonākusi trūkumā, tagad saskārās ar citu pārbaudījumu – sava vienīgā dēla nāvi. Apbedīšanas procesijā kopā ar viņu bija liels apraudātāju pulks, kas publiski izteica skumjas un līdzjūtību. Vienīgā dēla zaudējums saistījās ar neskaidru nākotni, atraightne bija nonākusi absolūtā bezcerībā un ciešanās.

Bet bēru procesija, dodoties ārā no pilsētas, satikās ar citu procesiju, kas tai pievienojās. Ārā ejošās procesijas priekšā bija mirušais zārkā. Klāt pienākušās procesijas priekšā bija dzīvība Radītāja majestātiskumā. Kad procesijas satikās, Jēzus redzēja atraightni – bez cerības un skumju pilnu. "Atraightni ieraudzījis, Kungs iežēlojās par viņu un tai sacīja: "Neraudi!" (Lūk. 7:13) Lūgums neraudāt būtu bezjēdzīgs, ja tas nebūtu nācis no Jēzus, dzīvības Kunga. Pavēle neraudāt nāca kopā ar spēku atņemt raudāšanas iemeslu: Jēzus izgāja priekšā, aizskāra zārku un lika jauneklīm celties augšā. Pieskaršanās liķim tika uzskatīta par ceremoniālu aptraipīšanos (4. Moz. 19:11-13), bet Jēzum līdzjūtība bija svarīgāka nekā ceremonijas. Cilvēku vajadzību piepildīšana bija svarīgāka nekā turēšanās pie rituāliem.

Naines ciema iedzīvotāji bija liecinieki ne tikai lielam brīnumam, bet arī saņēma brīnumainu vēsti: Jēzū nav starpības starp vīriešu un sieviešu emocionālajām sāpēm. Viņa klātbūtne stājas pretī nāves varai un satriec to.

Izlasi arī Lūk. 8:41, 42, 49-56. Jairs bija ietekmīgs cilvēks – sinagogas priekšnieks, atbildīgs par sinagogu un tajā notiekošo kalpošanu. Katru sabbatu viņš izraudzīja cilvēku, kas vadīs lūgšanas, lasīs Rakstus un sludinās. Viņš bija ne tikai izcila un ietekmīga persona, bet viņam piederēja arī vara un bagātība. Viņš mīlēja savu meitu un nevilcinājās tuvojties Jēzum sava bērna dziedināšanas labad.

Šajos stāstos Jēzus vārdu spēks bija tas, kas atgriezta mirušo dēlu mātei un mirušo meitu tēvam. Iedomājies, cik neticami šie notikumi bija tiem, kas tos redzēja, īpaši vecākiem. Ko šie ziņojumi mums stāsta par Dieva spēku? Ko tie stāsta mums par to, cik ierobežotas ir mūsu spējas saprast šo spēku (galu galā, šobrīd zinātnei nav ne mazākās nojausmas, kā tas var notikt). Vissvarīgākais jautājums tomēr ir šāds: ko mums vajadzētu darīt, lai, neskatoties uz saviem pašreizējiem apstākļiem, iemācītos uzticēties šim spēkam un tā Dieva labestībai, kas tur šo spēku savās rokās?

Pateicīgās un ticīgās sievietes

Lūk. 7:36-50 Jēzus pārvērta maltīti par garīgi lielu notikumu, kas piedāvāja cieņu grēcīgai sievietei. Farizejs Sīmanis, viens no vadošajiem pilsoņiem, uzaicināja Jēzu uz mielastu. Uzaicinātajiem sēžot, viņus pēkšņi pārtrauca "sieviete, kas bija grēciniece" (37. p.). Viņa piesteidzās pie Jēzus, sasita alabastra trauciņu ar ļoti dārgām smaržām, izlēja tās uz Viņu, noliecās pie Viņa kājām un mazgāja tās ar savām asarām.

Ko mēs varam mācīties no sievietes pateicības izpausmes un no tā, kā Jēzus pieņēma viņas ticības darbu? _____

"Kaut gan cilvēckai uztverei viņas gadījums šķita bezcerīgs, Kristus Marijā saskatīja spējas darīt labu. Viņš redzēja šīs sievietes rakstura labākās iezīmes. Pestīšanas plāns cilvēcei ir pavēris varenas iespējas, un Marijā šīm iespējām vajadzēja īstenoties. Pateicoties Kristus žēlastībai, viņa ieguva dievišķu raksturu. [...] Marija bija pirmā pie kapa pēc Viņa augšāmcelšanās. Marija pirmā paziņoja par augšāmcēlušos Pestītāju." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 568. lpp.)

Lūk. 8:43-48 galēji nožēlojams gadījums iemanto Glābēja augstāko uzmanību. Tik ilgu laiku šai sievietei bija nedziedināma slimība, kas postīja viņas miesu un dvēseli. Tomēr šajā 12 gadu ilgajā traģēdijā pēkšņi ielauzās cerības stariņš: viņa bija "izdzirdējusi par Jēzu" (Marka. 5:27).

Ko viņa bija dzirdējusi – daudz vai maz –, to mēs nezinām. Bet viņa zināja, ka Jēzus rūpējas par trūcīgajiem. Viņš apskauj sociāli atstumtos. Viņš aizskar spītālīgos. Viņš pārvērš ūdeni vīnā. Un, pāri visam, – Viņš rūpējas par izmisušiem cilvēkiem, un viņa bija viena no tiem. Bet ar dzirdēšanu vien nepietika. Dzirdēšanai ir jāvada pie ticības (Rom. 10:17). Ticībā viņa izdarīja vienkāršu darbību – aizskāra Viņa drēbju vili. Šo pieskārienu bija motivējusi ticība, tas bija mērķtiecīgs, efektīvs un vērsts uz Kristu. Tikai tāda ticība var saņemt Dzīvības Dēvēja svētību: "Tava ticība tevi ir dziedinājusi." (Lūk. 8:48).

Ir tik viegli skatīties uz cilvēkiem un viņus tiesāt, vai ne? Pat ja mēs bieži to neizsakām vārdos, savās sirdīs mēs viņus tiesājam, un arī tas nav pareizi. Kā mēs varam iemācīties pārtraukt citu cilvēku tiesāšanu pat savās domās, nezinot, kā mēs paši būtu rikojušies viņu situācijā?

Sievas, kas sekoja Jēzum

Izlasi Lūk. 10:38-42. Kādas svarīgas garīgas patiesības mēs varam paņemt sev no šī stāsta (sk. arī Lūk. 8:14)? _____

Saimniece Marta bija "nopūlējusies, daudz kalpodama," (Lūk. 10:40) un bija aizņemta, lai sarūpētu viesiem vislabāko. Bet Marija "sēdēja pie Kunga kājām un klausījās Viņa vārdos" (39. p.). Tas bija tik uzkrītoši, un Marta sāka sūdzēties Jēzum, ka viņai vienai jādara smagais darbs. Lai gan Jēzus nenorāja Martu par viņas aizņemtību ar kalpošanu, Viņš norādīja uz vajadzību pēc pareizajām prioritātēm dzīvē. Sadraudzība ar Jēzu māceklim ir vissvarīgākā; pusdienas var pagaidīt.

"Kristus darbam vajadzīgi centīgi un enerģiski darbinieki. Martām ar savu dedzību šeit paveras plašs aktīvas reliģiskās darbības lauks. Bet lai tās vispirms apsēžas kopā ar Mariju pie Jēzus kājām. Lai čaklumu, darbīgumu un enerģiju svēto Kristus žēlastība – tad dzīve kļūs par neuzvaramu spēku Dieva pusē." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 525. lpp.)

Izlasi Lūk. 8:1-3; 23:55, 56; 24:1-12. Ko šie panti māca mums par sieviešu lomu Kristus kalpošanā? _____

Jēzus kalpošanai paplašinoties, divpadsmit mācekļu pavadībā Viņš "apstaigāja pilsētas un ciemus, sludinādams" un mācīdams (Lūk. 8:1). Lūka arī atstājis spēcīgo liecību par turīgām sievietēm, kuras Jēzus bija dziedinājis un uzrunājis ar Savu sludināšanu un kuras piedalījās praktiskajā kalpošanā. Lūk, dažas no viņām, ko piemin Lūka: (1) sievietes, kas bija dziedinātas no ļauniem gariem, tajā skaitā Marija Magdalēna; (2) Joanna, Hēroda pārvaldnieka Hūzas sieva; (3) Zuzanna un (4) "daudzas citas, kas ar savu rocību gādāja par Viņu" (3. p.).

Kad mēs saprotam, ka Jēzus ir nomiris par ikvienu cilvēku, mēs varam labāk aptvert, cik vienlīdzīgi ir visi cilvēki Dieva priekšā. Cik labi mēs atspoguļojam šo patiesību savā attieksmē pret citiem? Tas ir, kā tu vari izsakņot savā attieksmē noslieci uzlūkot citus kā kaut ko nevērtīgāku par tevi? _____

Neatlaidība lūgšanās un uzpurēšanās dodot

Lūka parāda, kā Jēzus pievērsās divām atraitnēm, lai mācītu svarīgas garīgas patiesības.

Pirmajā gadījumā (Lūk. 18:1-8) Jēzus juta līdzīgu nabaga bezspēcīgajai atraitnei, kas cīnījās par taisnību pie ļauna un ietekmīga tiesneša. Viņa bija netaisnības un krāpšanas upuris un tomēr ticēja likuma varai un taisnībai. Bet tiesnesis Dieva nebijās un cilvēkus necienīja; viņš nemaz necentās palīdzēt atraitnei. Rūpes par atraitnēm ir Svēto Rakstu pavēle (2. Moz. 22:22-24, Ps. 68:5, Jes. 1:17), bet tiesnesis ignorēja likumu. Tomēr atraitnei bija viens ierocis – neatlaidība, un ar to viņa pieveica tiesnesi un panāca taisnību.

Šī līdzība māca trīs svarīgas mācības: (1) vienmēr lūdz un nekrīti mazdūšībā (Lūk. 18:1), (2) lūgšana rada izmaiņu – pat ļaunā tiesneša sirdī, un (3) neatlaidīga ticība ir uzvaroša ticība. Patiesai ticībai ir mūžīgs padoms ikvienam kristietim: nekad nepadodies, pat ja tas nozīmē gaidīt galīgo attaisnošanu līdz pat Cilvēka Dēla nākšanai (8. p.).

Otrajā gadījumā (Lūk. 21:1-4, Marka 12:41-44), tiklīdz Jēzus bija beidzis atmaskot Rakstu mācītāju un tempļa vadītāju reliģisko liekulību, Viņš norādīja uz krasu pretstatu: nabaga atraitne, kas atklāj patiesas reliģijas raksturu.

Jēzus aprakstīja dažus no reliģiskajiem vadītājiem kā tādus, kas "aprij atraitņu namus" (Lūk. 20:47) un nepilda Bībeles norādījumu rūpēties par atraitnēm un trūcīgajiem. Tāpat kā šodien, daudzi deva tikai tāpēc, lai izskatītos dievbijīgi. Vēl ļaunāk, viņi deva vienīgi to, kas viņiem palika pāri. Viņu došana patiesībā nebija personīgs upuris. Pretstatā Jēzus lūdza mācekļiem uzlūkot atraitni kā patiesas reliģijas iemiesojumu, jo viņa atdeva visu, kas viņai bija.

Pirmās grupas motīvs bija izrādīšanās. Atraitnes motīvs bija upuris un Dieva pagodināšana. Lai atzītu Dieva īpašumtiesības pār visu, kas viņai bija, un kalpotu Viņam ar visu, kas viņai bija, atraitne atdeva abus grašus. Visu redzošajam Radītājam vērtīgs ir nevis tas, ko mēs dodam, bet kāpēc mēs dodam; nevis cik daudz mēs dodam, bet gan cik liels ir mūsu upuris.

Cik daudz tu upurē sevi citu labā un Dieva darbam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Viņš, "kas atcerējās Savu māti, mokās karājoties pie krusta, kas parādījās raudošajām sievietēm un padarīja viņas par Saviem mācekļiem, lai izplatītu pirmās priecīgās ziņas par augšāmcēlušos Pestītāju, – Viņš ir sievietes vislabākais draugs šodien un ir gatavs palīdzēt viņai visās dzīves saistībās". E. Vaita "Adventistu māja", 204. lpp.)

"Tāpat kā vīriešiem, Kungam ir darbs arī sievietēm. Tās var ieņemt savu vietu šajā krīzes laikā, un Dievs tās izmantos. Ja šīs sievietes pilnībā apzināsies savu pienākumu un darbosies Svētā Gara vadībā, tad iegūs šim laikam atbilstošu gara noskaņojumu un pašsavaldīšanos. Pār upurus nesošajām sievietēm Kungs izlies sava vaiga gaismu un dos tām spēku, kas būs lielāks par vīriešiem piešķirto. Ģimenēs viņas var veikt darbu, ko vīrieši nevar izdarīt, darbu, kas aizsniedz iekšējo dzīvi. Viņas var piekļūt to cilvēku sirdīm, kuras vīrieši nespēj aizsniegt. Viņu darbs ir vajadzīgs." (E. Vaita "Evaņģelizācija", 464., 465. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Viens no visinteresantākajiem evaņģēliju aspektiem, arī Lūkas evaņģēlijā, ir saistīts ar sieviešu lomu Jēzus augšāmcelšanās laikā. Visi evaņģēliji piemin sievietes kā pirmās, kas redzēja augšāmcēlušos Kristu un pasludināja Viņa augšāmcelšanos citiem. Bībeles aizstāvji ir izmantojuši šo faktu, lai palīdzētu apstiprināt Jēzus miesīgās augšāmcelšanās realitāti, ko citi apšaubā vai noliedz. Kāpēc šeit sieviešu loma ir tik svarīga? Ja stāstus par Jēzus augšāmcelšanos būtu izdomājuši autori, kāpēc viņi rakstītu, ka sievietes, kas nebija augstā cieņā sabiedrībā, bija pirmās, kas redzēja un pasludināja Jēzu? Ja viņi centās izgudrot stāstus, lai aizsniegtu tā laika cilvēkus, kāpēc viņi izmantoja sievietes, nevis vīriešus? Pārrunājiet to.

2. Sabiedrībā, kas ne vienmēr atzina sievietes cieņu, Jēzus atzina stāvokli, kāds viņām pienākas pēc Dieva radītās kārtības kā Dieva bērniem. Sievietes, tāpat kā vīrieši, ir radītas pēc Dieva līdzības un Viņa skatījumā ir līdzvērtīgas. Vienlaikus, lai gan Dieva priekšā visi ir vienlīdzīgi, vīrieši un sievietes nav vienādi. Kā mēs varam apstiprināt vīriešu un sieviešu vienlīdzību Dieva priekšā un vienlaikus atzīt un pieņemt atšķirības?